Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Joitain merkintöjä kapinallisesta anarkismista

Haettu 5.7.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20051121135322351
Käännös alkuaan Killing King Abacus-lehdessä ilmestyneestä tekstistä Some Notes on Insurrectionary Anarchism. Viitteet suomentajan.

fi.theanarchistlibrary.org

Joitain merkintöjä kapinallisesta anarkismista

Anonyymi

Sisältö

1: VALTIO EI TULE VAIN KATOAMAAN; HYÖKKÄÄ **6**

2. OMATOIMISUUS vs. ohjattu kapina: kapinasta vallankumoukseen **7**

3. HALLITSEMATTOMUUS vs. ohjattu kapina: hyökkäyksen leviäminen **9**

4. ALITUINEN KONFLIKTI vs. institutionaalisten voimien kautta välittyminen **10**

5. LAITTOMUUS; kapinointi ei ole vain pankkien ryöstelyä **11**

6. EPÄMUODOLLINEN JÄRJESTÄYTYMINEN; ei ammattimaisia vallankumouksellisia tai aktivisteja, ei pysyviä järjestöjä **12**

7. YKSILÖLLINEN JA YHTEISKUNNALLINEN: individualismi ja kommunismi, aiheeton ongelma **15**

8. ME OLEMME RIISTETYT, me olemme ristiriita: tämä ei ole odottelun aika. **16**

8. ME OLEMME RIISTETYT, me olemme ristiriita: tämä ei ole odottelun aika.

–Kapitalismi sisältää ilmiselvästi syviä ristiriitoja. Nämä ristiriidat johtavat kapitalismia hienosäätöön ja kehittelyyn, joiden tarkoitus on estää sitä vaivaavat säännölliset kriisit. Emme kuitenkaan voi tuudittautua odottelemaan näitä kriisejä. Kun ne koittavat, ne otetaan tervetulleina vastaan – jos ne vastaavat kapinaan johtavien kehityskulkujen kiihdyttämisen vaatimuksiin. Riistettyinä me olemme kuitenkin kapitalismin pohjimmainen ristiriita. Siksi aika on aina kypsä kapinalle, ja aivan samoin voimme todeta että ihmiskunta olisi voinut tehdä lopun valtion olemassaolosta missä tahansa historian vaiheessa. Murtuma tämän hyväksikäytön ja sorron järjestelmän jatkuvassa uusintamisessa on aina ollut mahdollinen.

Kapinallinen anarkismi[1] ei ole ideologinen ratkaisu kaikkiin yhteiskunnallisiin ongelmiin, eikä se ole hyödyke kapitalistisilla ideologioiden ja mielipiteiden markkinoilla. Sen sijaan se on jatkuvaa ajattelun ja toiminnan vuoropuhelua[2], jonka päämääränä on tehdä loppu valtion ylivallasta ja kapitalismin jatkuvuudesta. Tämä edellyttää analyysiä ja keskustelua edetäkseen. Emme katso jonkun ihanneyhteiskunnan suuntaan tai tarjoa mielikuvaa utopiasta julkisuuden kulutettavaksi. Kautta aikojen useimmat anarkistit – lukuun ottamatta niitä, jotka uskoivat että yhteiskunta kehittyisi itsestään pisteeseen jossa se jättäisi valtion taakseen – ovat olleet kapinallisia anarkisteja. Kaikkein yksinkertaisimmin ilmaistuna tämä tarkoittaa, että valtio ei vain yhtäkkiä surkastu pois, ja että tästä syystä anarkistien täytyy hyökätä – sillä odottelu merkitsisi tappiota. Tarvitaan avointa kapinaa ja kumouksellisuuden levittämistä riistettyjen ja syrjäytettyjen keskuudessa.

Hahmottelemme tässä joitain johtopäätöksiä, joita me ja jotkut muut kapinalliset anarkistit vedämme tästä yleisestä ongelmasta: jos valtio ei katoa itsestään, niin kuinka me teemme lopun sen olemassaolosta? Kyseessä on siksi ennen kaikkea käytäntö, joka keskittyy hyökkäyksen järjestämiseen. Nämä merkinnät eivät millään muotoa ole lopullisia tai viimeisteltyjä tuotteita; toivomme niiden olevan osa jatkuvaa keskustelua, ja otamme erittäin mielellämme vastaan kaikki vastineet. Suuri osa tästä on peräisin Insurrection[3] -julkaisun aiemmista numeroista ja Elephant Editionsin pamfleteista.

[1] Insurrectionary anarchism on tavallisesti käännetty lainaten suoraan insurrektionalistiseksi anarkismiksi. Koska tämä ei kuitenkaan kerro suomenkieliselle lukijalle sinänsä juuri mitään ⊠ sen lisäksi että on sanana aikamoinen hirvitys – käytän tässä käännöksessä hieman kokeellisestikin käsitettä kapinallinen anarkismi.

[2] ’praxis’

[3] Insurrection -lehdellä ei tiettävästi ole omaa sivua netissä, mutta joitain lehdessä julkaistuja artikkeleita löytyy täältä selailemalla.

1: VALTIO EI TULE VAIN KATOAMAAN; HYÖKKÄÄ

–Pääoman Valtio ei tule tuosta vain kuihtumaan pois, kuten monet anarkistit näyttäisivät päätyneen uskomaan. Nämä anarkistit eivät ole pelkästään kaivautuneet 'odottelun' abstrakteihin asemiin, vaan jotkut jopa avoimesti tuomitsevat niiden toimet joille uuden maailman luominen merkitsee vanhan maailman tuhoamista. Hyökkäys merkitsee kieltäytymistä välikäsistä[1], rauhoittamisesta, uhrautumisesta, sopeutumisesta ja kompromissista.

–Tie kapinaan aukeaa toiminnan ja toimimaan oppimisen, ei propagandan kautta. Propagandalla on tästä huolimatta roolinsa toiminnan selkeyttämisessä. Odottelu opettaa vain odottamaan; toimiessaan oppii toimimaan.

–Kapinan voima on yhteiskunnallinen, ei sotilaallinen. Yleistyneen kapinoinnin merkityksen arvioinnin mitta ei ole aseellinen yhteenotto, vaan päin vastoin se kuinka laajalti talous ja asioiden normaali kulku halvaantuvat.

[1] alkutekstissä refusal of mediation: merkitsee täsmällisemmin sanottuna kieltäytymistä toiminnan delegoimisesta puolueelle, järjestölle, yhdistykselle tms; ja valintaa välittömän, itse ja yhdessä läheisten kanssa ilman muodollisia, toimintaa välittäviä organisaatioita tapahtuvan suoran toiminnan puolesta.

7. YKSILÖLLINEN JA YHTEISKUNNALLINEN: individualismi ja kommunismi, aiheeton ongelma

–Omaksumme parhaat puolet sekä individualismista että kommunismista.

–Kapinat saavat alkunsa yksilöiden halusta murtautua vapaaksi rajoitetuista ja kontrolloiduista olosuhteista, heidän halustaan saada takaisin kyky luoda oma elämänsä parhaaksi näkemällään tavalla. Tämä edellyttää että he ylittävät heidän ja heidän olemassaolonsa edellytysten välille tehdyn eron. Siellä missä harvat ja etuoikeutetut hallitsevat olemassolon edellytyksiä, on useimpien ihmisten mahdotonta todella päättää olemassaolostaan omilla ehdoillaan. Yksilöllisyys voi kukoistaa ainoastaan sellaisessa todellisuudessa, jossa olemassaolon edellytykset ovat tasavertaisesti kaikkien käytettävissä. Tämä käyttömahdollisuuksien tasavertaisuus on kommunismia; se mitä ihmiset tällä mahdollisuudella tekevät on kiinni heistä itsestään ja ihmisistä heidän lähellään. Siksi todellinen kommunismi ei viittaa yksilöiden tasapäisyyteen tai samanlaisuuteen. Nykyisen järjestelmän asettamat sosiaaliset roolit ne pakottavat meitä tasapäisyyteen ja olemassaolon samanlaisuuteen. Individualismin ja kommunismin – yksilöllisyyden ja yhteisöllisyyden – välillä ei ole ristiriitaa.

ken järjestämiseen ja hallintaan kykenevän, loputtomasti kasvavan liikkeen ajatuksesta.

–Suhdetta riistettyjen ja syrjäytettyjen moninaiseen joukkoon ei voi rakentaa niin että sen pitäisi kestää ajan kulku, ts. se ei voi perustua äärettömään kasvuun ja riistäjien hyökkäyksiltä puolustautumiseen. Sen sijaan sillä täytyy olla erityinen, pelkistetympi ulottuvuus, joka itsepintaisen puolustautumisen sijaan rajoittuu tietoisesti hyökkäykseen.

–Voimme alkaa kamppailumme rakentamisen niin, että olosuhteet kapinalle voivat ilmetä, piilevä konflikti voi kehittyä ja se voidaan nostaa esiin. Tällä tavoin luodaan yhteys anarkistisen vähemmistön sekä kamppailun kehittämisen mahdollistavan erityisen tilanteen välille.

2. OMATOIMISUUS vs. ohjattu kapina: kapinasta vallankumoukseen

–Meille anarkisteille vallankumous on jatkuva viitekohta, riippumatta siitä mitä teemme tai mihin ongelmiin huomiomme kiinnittyy. Vallankumous viitepisteenä ei kuitenkaan ole vain myytti. Juuri siitä syystä että se on konkreettinen tapahtuma, täytyy sitä rakentaa päivittäin sellaisten maltillisempien yritysten kautta, joilla ei ole kaikkia yhteiskunnallisen vallankumouksen vapauttavia piirteitä varsinaisessa merkityksessään. Nämä maltillisemmat yritykset ovat kapinoita. Niissä yhteiskunnan kaikkein riistetyimpien ja syrjäytetyimpien sekä poliittisesti tietoisimman vähemmistön nousu kapinaan avaa tien yhä laajemman riistettyjen joukon osallistumiselle kapinallisuuden tulvaan, joka voi johtaa vallankumoukseen.

–Kamppailuita on kehitettävä sekä keskipitkällä että pitkällä aikavälillä. Selkeät strategiat ovat välttämättömiä, jotta erilaisia menetelmiä voitaisiin käyttää koordinoidulla ja hedelmällisellä tavalla.

–Omaehtoinen toiminta: kamppailun itse-ohjaaminen merkitsee, että kamppailuun osallistuvien päätöksenteko ja toiminta tapahtuu heidän omilla ehdoillaan. Tämä on vastakohta synteesin, yhtenäisen kokonaiskuvan järjestämiselle, joka pyrkii aina ottamaan kamppailun hallintaansa. Kamppailut, jotka on koottu ja yhtenäistetty yhteen ainoaan kontrolloivaan järjestöön, sulautuvat helposti vallitsevan yhteiskunnan valtarakenteeseen. Itse järjeste-

tyt kamppailut ovat luonnostaan hallitsemattomia, kun ne leviävät kaikkialle yhteiskuntaan.

vievä aines on aina toiminta. Mitä useampia ongelmia nämä toverit kohtaavat yhdessä, kokonaisuutena, sitä läheisempiä toisilleen he ovat. Tästä seuraa, että todellinen järjestäytyminen, kyky toimia yhdessä tehokkaasti (ts. tietää mistä löytää toinen toisensa), ongelmien tutkailu ja analysointi yhdessä, sekä toimeen ryhtyminen, nämä kaikki tapahtuvat suhteessa saavutettuun läheisyyden tuntuun, eikä sillä ole mitään tekemistä ohjelmien, platformien[1], lippujen, kansalaisjärjestöjen tai enemmän tai vähemmän naamioituneiden puolueiden kanssa. Epämuodollinen anarkistinen organisaatio on siis erityinen järjestäytymisen muoto, joka perustuu yhteiseen läheisyyden tuntoon.

Anarkistinen vähemmistö sekä riistetyt ja syrjäytetyt:

–Me olemme riistetyt ja syrjäytetyt, ja siksi on meidän tehtävämme toimia. Jotkut kuitenkin kritisoivat kaikkea toimintaa, mikä ei ole osa laajempaa ja näkyvää yhteiskunnallista liikettä, siitä että se ”toimii työväenluokan sijaan”. He neuvovat analysoimaan ja odottamaan toiminnan sijaan. Oletetaan että me emme ole riistettyjä riistettyjen rinnalla; meidän halumme, raivomme ja heikkoutemme eivät ole osa luokkataistelua. Tämä ei ole mitään muuta kuin jälleen yksi ideologinen eronteko riistettyjen ja kapinallisten välillä.

–Aktiivinen anarkistinen vähemmistö ei ole lukujen orja, vaan jatkaa toimintaansa valtaa vastaan silloinkin kun luokkataistelu on matalalla tasolla yhteiskunnan riistettyjen keskuudessa. Anarkistisen toiminnan ei siksi pitäisi tähdätä koko riistettyjen luokan järjestämiseen ja puolustamiseen yhden suuren, kamppailua alusta loppuun valvovan järjestön muodossa. Sen sijaan anarkistisen toiminnan pitäisi tunnistaa kamppailun yksittäisiä osa-alueita ja saattaa hyökkäys niillä loppuun asti. Meidän pitää myös päästä eroon suurten joukkotaistelujen stereotyyppisistä mielikuvista, sekä kai-

[1]Kirjoittajat viittaavat anarkismin platformistiseen suuntaukseen, jonka kannattajat saavat innoituksensa maanpaossa olleiden venäläisten anarkistien Pariisissa vuonna 1926 kirjoittamasta manifestista. Ks. esim. Wikipedia (englanniksi)

6. EPÄMUODOLLINEN JÄRJESTÄYTYMINEN; ei ammattimaisia vallankumouksellisia tai aktivisteja, ei pysyviä järjestöjä

Puolueesta/ammattiliitosta itseorganisoitumiseen:

–Vallankumouksellisen liikkeen sisällä on merkittäviä eriäväisyyksiä: anarkistinen taipumus kamppailun laadun ja sen itseorganisoitumisen suuntaan, sekä autoritaarinen taipumus kohti määrää ja keskittymistä.

–Järjestäytyminen on konkreettisia tehtäviä varten: siksi vastustamme puoluetta, syndikaattia ja pysyviä järjestöjä. Nämä kaikki toimivat yhtenäistääkseen kamppailun, ja niistä tulee pääoman ja valtion hyödynnettäväksi sopivia sulauttamisen aineksia. Niiden tavoitteeksi muodostuu lopulta niiden oma olemassaolonsa – pahimmassa tapauksessa ne luovat ensin järjestön ja vasta sitten etsivät tai luovat kamppailun. Meidän tehtävämme on toimia; järjestäytyminen on keino. Siksi vastustamme toiminnan tai käytännön delegoimista järjestölle: tarvitsemme kaikkialle leviävää toimintaa joka johtaa kapinaan, emme hallittuja kamppailuita. Järjestäytymisen ei pitäisi tapahtua tiettyjen etujen puolustamiseksi, vaan tiettyjä etuja vastaan hyökkäämiseksi.

–Epämuodollinen järjestäytyminen perustuu muutamiin tovereihin, joita yhdistää yhteinen läheisyyden tunto; sen eteenpäin

3. HALLITSEMATTOMUUS vs. ohjattu kapina: hyökkäyksen leviäminen

–Ei ole koskaan mahdollista nähdä tietyn kamppailun lopputulosta edeltä käsin. Jopa rajoitetulla kamppailulla voi olla mitä ennalta-arvaamattomimpia seurauksia. Siirtymää eri kapinoista – syvyydeltään ja laajuudeltaan rajoitetuista – vallankumoukseen ei voi etukäteen taata millään menetelmällä.

–Järjestelmä ei niinkään pelkää näitä sabotaasi-iskuja itsessään, kuin niiden leviämistä yhteiskunnallisesti. Jokainen työväenluokkainen henkilö, jolla on käytössään edes kaikkein vaatimattomimmat välineet, voi laatia omia tavoitteitaan yksin tai yhdessä toisten kanssa. Valtion ja pääoman on materiaalisesti mahdotonta valvoa yhteiskunnan alueella toimivaa hallintakoneistoa kokonaisuudessaan. Kuka tahansa, joka todella haluaa haastaa hallinnan verkoston, voi antaa oman teoreettisen tai käytännöllisen panoksensa. Ensimmäisen rikkinäisen linkin ilmaantuessa alkavat myös sabotaasitapaukset levitä. Yhteiskunnallisen itsevapautuksen harjoittaminen kasvottomasti voisi levitä kaikille yhteiskunnan alueille, jolloin se rikkoisi vallan asettamat ennaltaehkäisevät normit.

–Tästä syystä pienet, helposti toistettavat teot, joihin tarvitaan vain kaikkien ulottuvilla olevia yksinkertaisia välineitä, ovat yksinkertaisuudessaan ja spontaaniudessaan hallitsemattomia. Ne tekevät pilkkaa kapinoinnin vastaisen teknologian kaikkein kehittyneimmistäkin muodoista.

4. ALITUINEN KONFLIKTI vs. institutionaalisten voimien kautta välittyminen

–Konflikti pitäisi nähdä pysyvänä osana kamppailua vallanpitäjiä vastaan. Kamppailu, josta tämä elementti puuttuu, johdattaa meitä lopulta kohti instituutioiden kautta välittyvää toimintaa. Tällainen kamppailu tottuu delegoinnin tapoihin ja alkaa uskoa kuvitteelliseen vapautumiseen kansanedustuslaitoksen säätämässä järjestyksessä, aina niin pitkälle että se osallistuu aktiivisesti meidän itsemme riistoon.

–Saattaa kenties olla yksittäisiä syitä epäillä yritystä päästä tavoitteisiinsa väkivaltaisin keinoin. Mutta kun väkivallattomuus nostetaan rikkomattoman periaatteen tasolle, ja todellisuus jaetaan 'hyviin' ja 'pahoihin', niin argumenteilta katoaa arvo, ja kaikki nähdään suhteessa nöyrtymiseen ja tottelevaisuuteen. Globalisaation vastaisen liikkeen virkailijat ovat itsensä etäännyttämällä sekä toisia arvostelemalla ja ilmiantamalla tehneet yhden seikan erityisen selväksi: he pitävät omia periaatteitaan – joihin he kokevat olevansa velvoitettuja sitoutumaan – oikeutuksena valta-asemaan suhteessa liikkeeseen kokonaisuutena.

5. LAITTOMUUS; kapinointi ei ole vain pankkien ryöstelyä

–Kapinallinen anarkismi ei ole selviytymistä koskevaa etiikkaa: me kaikki tulemme toimeen eri tavoilla, usein antaen myöten pääomalle – yhteiskunnallisesta asemastamme, taidoistamme ja mieltymyksistämme riippuen. Emme todellakaan vastusta moraalisin perustein laittomia tapoja vapauttaa itsemme palkkaorjuuden kahleista, jotta voisimme elää ja toteuttaa omia projektejamme. Emme kuitenkaan myöskään ihannoi laittomuutta tai tee siitä jonkinlaista uskontoa marttyyreineen; se on yksinkertaisesti vain keino, ja usein hyvä sellainen.